Ч. 11 Пятниця 16 (28) січня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(11 засїданє з дня 26 січня 1898).

На сім засїданю явило ся 130 послів — число так поважне, — позаяк сего дня мала розпочати ся дебата над адресою до Трону. На початку засїданя відчитано спис петиций, котрих наспіло доси 995. — Пос. Осуховский піднирав петицию громад Либохова і Вясіцка в справі реґуляциї ріки Либухова з притоками. — Пос. Яворский піднирав петицию присілків Бортники і Кулики в справі прилученя їх до громади Столпина і суду повітового в Олеську. — Пос. Милян піднирав петицию комітету бурси ювилейної в Сяноцї о запомогу на будову дому. — Пос. Осуховский піднирав петицию товариства „Родина Марії“ в Лімници о запомогу. — Пос. Шеліский піднирав петицию громади міста Бережан о відповіднє поміщенє тамошної ґімназиї.

Пос. Малаховский мотивував своє внесенє з проєктом новелї до статута міста Львова. — Пос. Ґолуховский мотивував внесенє в справі основаня школи реальної в Чорткові і Коросні з польским язиком викладовим. Внесенє передано комісиї шкільній до залагодженя. — Внесенє пос. Осуховского в справі будови зелїзниці Самбір-Старемісто-Ужок, а не Старемісто-Волосате-границя передано комісиї зелїзничій до залагодженя.

Дебата адресова.

Опісля наступило справозданє комісиї адресової в справі адреси до Трону. Справоздавець пос. Войтїх Дідушицкий. До голосу записали ся: Є. Ексц. Дунаєвский, Окуневский (против адреси), Ад. Єнджейович, Барвіньский (за адресою), Сьредняєвский, Щепановский, Крамарчик, Пініньский і Новаковский (радикал; коли заявив, що буде промавляти за адресою настала в палатї веселість та відозвали ся оплески і брава). Заким приступимо до дальшого справозданя, подаємо тут проєкт згаданої адреси:

Адреса до Трону

ухвалена адресовою комісиєю краєвого сойму.

Найяснїйший Пане, Наймилостивійший Цїсарю і Королю Наш!

Пятьдесять лїт минає від хвилї, в котрій вступив Ти на престіл Своїх Предків. Всї народи Монархії поспішать зложити Тобі сердечні заяви почитаня і преданности. І ми, Поляки і Русини, приступаємо до стіп Престола з чувствами вірної любови, глубокого зворушеня і найбільшої вдячности; бо Ти, Найяснїйший Пане, в великодушнім почуваню справедливости вернув нашому краєви условія здорового, на історичних преданях основаного розвою.

Величним Твоїм змаганем, Найяснїйший Пане, було завсїгди, щоби народи піддані Твому скиптрови, різні походженєм і історичною бувальщиною, через справедливе увзглядненє своїх релїґійних і народних потреб, уживали спільної свободи, а в мирнім з собою сужитю найшли жерело нових сил в хосен Монархії, єї могучости і слави.

Тямлючи на обовязки, які Твої добродійства вкладають на нас, споняять представителї обох народів нашого краю завсїгди те, чого вимагати буде єдність і могучість держави та удержаня свобід наданих великодушно Тобою, Найяснїйший Пане, а радо приложать рук до всего, що зможе запоручити внутрішну згоду в сїй державі.

Відчуваючи вагу сих обовязків, посли нашого краю брали участь в працях Ради державної, хоч закон про безпосередні вибори не відповідав історичній будові держави і хоч єго довершено з поминенєм права, соймам застереженого.

З найбільшим проте жалем глядїли ми на прояви національних пристрастий, що довели до нагальних і соблазняючих пригід, користаних відтак космополїтичними елементами перевороту. Тим вдержано наради парляменту, спинено струю повного конституцийного житя, наражено на небезпечність найважнїйші інтереси держави.

Бажаючи усильно полагодити сї спори, ми пересьвідчені, що порозуміне в тім напрямі дасть ся довершити в соймах. Ми, Поляки і Русини, узнаючи засади рівноправности, готові поладнати всї дійстні потреби обох народів і тим усторонити все, що нас в краю дїлити може, для згоди межи братніми народами.

Стоїмо при пересьвідченю, що правильний хід конституцийного житя на основних підставах, мудро а великодушно витворених Вашою Цїсарскою Милостию, буде обезпечений, наколи буде розширена законодатна власть краєвих соймів в сих справах, що не дотикають спільного інтересу держави і загальних условій роз-

---

7)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л Стівенсона.)

(Дальше).

ЧАСТЬ ДРУГА.

Корабельний кухар.

Глава сема.

Я їду до Брістоля.

Потягнуло ся довше, як то сквайр собі гадав, аж ми могли сїсти на корабель, а наші перші пляни показали ся такими, що їх майже не можна було виконати. Ба, менї навіть не можна було лишити ся у доктора, як то він того хотїв, бо він мусїв поїхати до Льондону, щоби там вишукати якогось лїкаря, котрий би на час єго неприсутности заступав єго у тих хорих, котрих він лїчив. Сквайр займав ся неутомимо приготовленями в Брістолю, а я тимчасом перебував на замку, трохи не як у вязници, під строгим надзором старого побережника Рідруса, та роздумував о чудесах моря, о далекім острові, та о тих пригодах, які менї прийде ся на нім перебувати. Цїлими годинами роздумував я о тій карті, которої подрібности я сей був добре запамятав. Сидячи в хатині управителя замку коло теплої печи, зближав ся я в своїй уяві до того острова з кождої можливої сторони, перешукував на нім кождий морґ землї, один за другим, лазив по тисячі разів на той високий горб, що зве ся: „дальновидом,“ а з котрого вершка представляли ся моїм очам найприрізнїйші і пречудні види. Часом зароїло ся на острові від диких людий, з котрими ми мусїли воювати, часом показала ся небезпечна зьвірина, на котру ми полювали. Але всї мої мрії далеко не дорівнали пізнїйшій дїйстности з єї дивними і сумними пригодами.

Так минали тиждні, аж одного красного дня прийшов лист до доктора Ляйвезі з таким додатком: „В случаю єго неприсутности нахай розпечатає Том Рідрус або молодий Гакінс“. Ми послухали приказу і знайшли в нїм, а по правдї сказавши, я знайшов — бо побережник умів читати лиш друковане письмо, та й то дуже слабо — слїдуючу звістку:

„Брістоль, 1 марта 17..
Гостинниця „під старим якорем“.
Любий Ляйвезі!

„Не знаючи, чи Ви на замку, чи ще в Льондонї, посилаю отсе письмо в двох відписах до обох місць.

„Я вже купив корабель і приладив єго. Стоїть вже зовсїм готовий до дороги. Красного шунера [1]) ще не було — мала дитина могла би ним кермувати. Може нести двіста тон [2]) і називає ся: „Ґіспаніоля“.

„Я набув сей корабель через посередництво мого приятеля, іменем Блендлї, котрий дуже заслужив ся около здїйстненя мого пляну. Той знаменитий чоловяга зробив дїйстно жертву з себе для мого інтересу, як то — можу тут сьміло додати — в Брістолю робить взагалї кождий, від коли пішла чутка о порті, до котрого пливемо — значить ся, за золотом і сріблом“.

— Чуєте, Рідрус — відозвав ся я і перестав читати — то не сподобає ся докторови Ляйвезі. От таки сквайр вже виговорив ся.

— А хиба-ж єму не вільно? — замуркотів побережник. — Менї видить ся, що то було би сьмішно, як би сквайр задля доктора Ляйвезі мусїв держати язик за зубами.

По тій відповіди я вже не робив ніяких заміток, лиш читав без перерви дальше:

„Блендлї сам вишукав „Ґіспаніолю“, та й виторгував єї для мене за сьмішно низьку цїну. На жаль богато купців в Брістолю мають зовсїм неоправдане упередженє до Блендлїго. Они кажуть навіть, що той джентльмен готов за гроші все зробити, що „Ґіспаніоля“ то був єго власний корабель і він безвстидно дорого продав мені єго. Розуміє ся, що то очевидна і найпростїйша помовка. Але нїхто не важив ся того сказати, що сей корабель до нїчого.

„Отже доси пішло все добре. Робітники, майстри, вітрильники і тимподібні тягнули, розуміє ся, дуже довго з роботою, але з часом і они упорали ся. Але звідки взяти залогу? — тим я найбільше журив ся.

„Я хотїв дібрати кругло двайцять людий — ми могли би преці взяти собі на карк місцевих жителїв, буканїрів або й проклятих Французів — а зібрав з великим трудом ледви кількох, аж ось якесь дивне щастє звело мене

[1]) Шунером зве ся купецкий корабель, довгий а вузкий, з двома маштами; може нести до 500 тон набору.

[2]) Тона (бочка) = 1000 кільограмів або 20 сотнарів. Вага корабельна (англійска) єсть тропшки більша (1016 кільо).

вою новочасних суспільностий, а в котрих рішати мають сьвідомість і увзглядпенє різнородних відносин в коронних краях.

Такими справами суть в подробности задачі, що нас безнастанно і горячо займають: поправа внутрішного устрою адміністрациї нашого краю, двигненє та поглубленє просьвіти і публичного вихованя, як і полученє рільничих відносин.

Потреби суспільносли ростуть безнастанно. На з'орудованє їх не можуть вистати соймови средства, переказані ему силою краєвого статута, а котрі в нїякий спосіб не дадуть ся помножити.

Виходить з того безуслівна конечність, щоби по мисли многократно заявлених намірень правительства була краєви запоручена участь в жерелах доходу, з якого доси користала лише держава.

Пожеланим вкінци є признанє висшим адміністрацийним властям краєвим ширшого обєму дїланя, на чім, без шкоди для строгого і безсторонного виконуваня законів, зможе лише зискати скоре лагодженє справ і розвій рішучої дїяльности, шануючої права і свободи горожанські, а бережучої всїх моральних і материяльних інтересів держави і суспільности.

Обходить нас двигненє і охорона хлїборобства, що переходить тяжку кризу в наслїдок заморскої конкуренциї, двигненє промислу, поправа комунїкациї. Бажаємо сим всїм двигнути край, іменно его найчисленнїйшу і найбільшої опіки потребуючу верству, наше селяньство.

Довершенє сего дїла буде однакож в великій мірі зависїти від полїтики фінансової, торговельної і комунїкацийної держави, що повинна прийти нам в поміч, а окрім того взяти ся на ново до законодатної дїяльности в користь кляс робітничих.

Знаємо і тямимо, що труд наш тодї лише зможе принести добрі плоди і користати з помочи держави, наколи держава буде у внутрі спокійна, а на вні могуча. Бажаємо проте як найскорщого повороту до правильного парляментарного житя, як і заключеня договору з краями угорскої корони в спосіб конституцийний, відповідний справедливим вимогам і потребам обоїх частин Монархії.

Найяснїйший Пане!

Стоїмо і хочемо стояти повні любови і почитаня при Особі Твоїй і при Твоїй Найдостойнїйшій Династиї. Най провідїнє Боже держить Тебе як найдовше при житю для добра підданих народів. Держи скиптр Своїх Предків як найдовше в Своїй справедливій а ласкавій руцї, охороняючи в мудрости Своїй свободи Своїх народів, а бережучи в цїлїй повни поваги Свого правленя.

Звертаємо ся з горячою молитвою до Всевишнього, кличучи: Боже хорони, Боже держи нам Наймилостивійшого Пана, Боже благослови Найяснїйшому Цїсареви і Королеви нашому!

Новинки.

Львів дня 27-го січня 1898.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникови львівского висшого суду краєвого Алекс. Прокоповичеви при нагоді его переходу на власну просьбу на пенсию титул радника Двора.

— **Затвердженє виборів.** Є. В. Цїсар затвердив вибори: кн. Юрия Чарторийского з Вязівницї на презеса і ярославского бурмістра Ад. Дїцюса на заступника презеса Ради повітової в Ярославі та бар. Мар. Блажовского з Новосїлки язловецкої на презеса, а дра Едв. Крижановского в Бучачи на заступника презеса Ради повітової в Бучачи.

— **Іменованя.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував провізоричного головного учителя мужескої семинариї учительскої в Сокали Ад. Покорного дїйстним головним учителем при тій-же семинариї.

— **Конкурс на посаг.** В цїли наданя посагу в квоті 180 зр. з фундациї дра Ів. Фріда, ім. Єї Ціс. Вис. Найдост. Архикняжни Гизелї для убогих осиротїлих дївчат селяньских повіта львівского, оголошує ц. к. Намістництво у Львові конкурс з речинцем до кінця марта с. р. Убігаюча ся о той посаг має виказати: 1) Що есть сиротою по господари селяньскім з місцевости приналежної до повіта львівского; 2) що має 18—25 лїт віку; 3) що есть убога; 4) що окінчила з добрим поступом три низші кляси школи народної; 5) що має віддати ся за селянина, котрий також окінчив з добрим поступом три низші кляси школи народної. Вінчанє кандидатки має відбути ся дня 20-го цьвітня 1898 р., а на случай церковної перешкоди в найблизшім дни по усуненю єї. Виплата посагу наступить слїдуючого дня по вінчаню кандидатки. Поданя треба вносити до протоколу подавчого ц. к. Намістництва.

— **З перемиской епархії.** Презенти дїстали оо: Володисл. Созаньский на Летню дек. дрогобицкого і Ів. Лисикевич на Гвоздець дек. жукотиньского. — Сотрудництва дістали оо: Волод. Горницкий в Доброгостові дек. дрогобицкого, Петро Каламуцецкий в Коростнї дек. устріцкого і новопоставлені пресвитери: Мариян Антоневич в Самборі, Мих Телеп в Смолниї дек. любачівского, Волод. Кмицикевич в Руді манастирскій дек. потелицкого, Лев Набак в Варяжи дек. варяжского, Мих. Демцьо в Ульгівку дек. угнївского, Анат. Хиляк в Стебнику дек. дрогобицкого. — Відзнаки крилошаньскі одержав о. Кипр. Ясеницкий, парох в Балигороді.

— **Нещасливі випадки.** В Халупках Медицких найшов на поли Федько Сайчук бомбу, а принїсши до дому, положив єї в сїнях. Єго наймит, трипайцятилїтний хлопець, Іван Кузьо, побачивши кулю, занїс єї до стайнї і став до неї добувати ся, щоби довідати ся, що є в середині. Помагав собі при тім гвоздем, бючи молотком з гори. Куля експльодувала, тяжко ушкодила неосторожного хлопця в лїву руку і ногу і вирвала ему лїве око. Покалїченого привезено до шпиталю в Перемишли. — Господар в Дунковицях, Стефан Петренко удав ся разом з жінкою до Журавиці на зелїзницю, щоби відпровадити брата, котрий прийшов до них на урльоп. Дома лишили 6-річну дитину, котра запалила в хатї солому і удусила ся в димі. Хата однакож не запалила ся.

— **З Скалатщини пишуть нам:** Дня 19-го січня перед полуднем вибух огонь з невідомої причини в помешканю підписаного і в однїй хвили обняв стріху. На вид такого нещастя збігли ся

з таким чоловіком, якого менї було потреба, а котрого я ужив до моїх плянів.

„Я стояв на корабли і сам вже не знаю як, завів з ним бесїду. Я довідав ся, що він старий моряк, котрий має господу, знає всїх мореплавців в Брістоли, стратив здоровлє на суши, а тепер шукає якоїсь доброї посади, щоби стати знов за кухаря на корабли. Казав, що зрана прикуляв над море, щоби знову віддохнути солоним воздухом.

„Менї стало єго дуже жаль — і Вам би також жаль стало — і я чисто з милосердия приймив єго за корабельного кухаря. Він називає ся довгий Джек Зїльвер і не має одної ноги, а то як-раз було припорученєм для мене, бо він стратив єї в службі свого краю під безсмертним Гавком. Пенсиї єму не дали. От, видите, Ляйвезі, які то часи, в котрих живемо!

„Щасте моє хотїло, що я, гадаючи, що знайшов кухаря, дошукав ся і цїлої залоги. За кілька днів зібрали ми, я і Зїльвер залогу з самих найзавзятїйших старих моряків. Що правда, то они з лиця не хороші, але видко по них, що они не боять ся нїчого. З ними могли би ми ставути до борби хочби й з якою фрегатою [3].

„Довгий Джек спонукав мене навіть, відправити двох з помежи тих шістьох чи сїмох, яких я вже був приймив. Він переконав мене відразу, що они з того рода мореплавців, котрих би ми при якійсь поважній пригоді мусїли боятись ся.

„Моє здоровлє знамените і гумор добрий, їм як кінь а сплю як колода, а всеж-таки не спочину, аж буду чути, що старі мазалки гопкають коло керми. Отже на море, гурра! Що мене скарби обходять! У мене лиш море на гадцї і оно менї голову завертає. Отже приїзджайте найблизшою почтою та не тратьте й години часу, коли Ви мені приятель.

„Молодий Гакінс нехай в супроводї Рідруса навідає ся до своєї матери і попращає ся з нею, а відтак нехай з ним безпроволочно їде до Брістоля.

Джон Трелявні".

„Postscriptum [4]: Я ще того не згадав, що Блендлї, котрий мимоходом сказавши, вишле за нами другий корабель, як би ми до кінця серпня не вернули, вишукав для мене знаменитого капітана корабельного, що правда, трохи упертого, що менї досить не подобає ся, але під иншим взглядом з него неоцїнений чоловік. Довгий Джек Зїльвер вишукав знов дуже доброго кермапича, іменем Арро. Крім того маю ще лодкаря [5], котрий дає команду свиставкою. Отже на „Гіспанїолї" буде все як на воєнним корабли.

— От мало що й не забув подати до Вашої відомости, що Зїльвер есть маючим чоловіком. Знаю зовсїм певно, що він має в банку гроші, котрих доси ще не рушив. Єго жінка лишає ся та буде й дальше держати господу, а що она муринка, то таким старим молодцям, як ми, нїхто не подивує ся, коли припустимо, що его женє на море не лиш слабий стан здоровля, але й его жінка.

Д. Т.

Р. Р. S. Гакінс нехай лиш одну ніч побуде у своєї матери.

Можна собі подумати, як мене сей лист розворушив. Я аж не знав, що собі робити з радости, а коли я кого ненавидїв, то хиба лиш старого Тома Рідруса, котрий не знав більше нїчого лиш воркотїти і нарікати. Кождий з молодших побережників був би охотно з ним заміняв ся, але сквайр не бажав собі такої зміни, а бажанє сквайра було для них законом. Та й нїхто не був би важив ся муркотїти хиба лиш один старий Рідрус.

На другий день вибрали ся ми пішки до „Адмірала Бенбова", де я застав мою матїр в добрім здоровлю і веселу. Капітан, що наробив нам тілько неприятностий, перенїс ся був вже туди, де безбожники не можуть робити нїякого лиха. Сквайр казав все понаправляти, а крім того дарував нам ще кілька меблїв, а межи ними в першім рядї красне крісло до відпочинку. Відтак ще наймив він для неї хлопця, щоби той помагав їй в часї моєї неприсутности.

Аж коли я того хлопця побачив, відозвало ся в менї зрозуміннє мого положеня. Аж до сеї хвилї думав я лиш о тих пригодах, які мене ждали, а анї трошки о рідній хатї, котру я мав тепер покинути, і менї станули нараз сльози в очах, коли я побачив того незручного хлопчиска, що мав станути на моє місце коло матери. На сором мушу признати ся, що я сварив того хлопця більше як було потреба, коли видів як він незручно і поволи до всего бере ся, а то було досить часто, бо він ще лиш недавно став був на службу.

Минула ніч, а на другий день по обіді вернули ми з Рідрусом назад. Я сказав моїй матери і тій хатї, в котрій проживав від коли уродив ся, та старому дорогому „Адміралови Бенбови", котрий однакож в новій красцї вже не так був дорогий для мене, як давнїйше: „бувайте здорові". На послїдок прийшов менї на гадку і капітан, що в своїм триграничастім капелюсї [6]), з величезною близною від шаблї на лици та з мосяжним дальновидом під пахою ходив тут на прохід над залив. За хвильку взяли ся ми в бік і рідна хата щезла вже менї з очий.

Скоро змеркло ся, станув віз почтовий перед гостинницею „під королем Юрием" і забрав нас. Менї прийшло ся сидїти межи Рідрусом а якимсь грубим старим панком і я, видко, від того, що віз дуже тряс і що на дворі було холодно, задрімав з самого початку та минув всї стациї, бо коли мене хтось штуркнув в бік і я

---

[3]) Фрегата — воєнний корабель з пушками на горішнім покладї; може нести 5000 тон; панцирна фрегата 10.000 тон.

[4]) Post scriptum значить дословно: „по написаню" — дописка по написаню листу; звичайно означає ся першими буквами зложених тут двох слів Р. S. (post scriptum). — Р. Р. S. значить: дописка по дописцї.

[5]) Лодкарем на корабли зве ся старший моряк або матроз, під котрого надзором суть лодки і линви на корабли.

[6]) Старомодні капелюхи з крисами загнеными до гори з трох боків.

сусїди і инші громадяни і так взяли ся охотно і щиро до ратунку, що в короткім часї повиносили всї річи без ушкодженя в безпечне місце, також всї запаси живности і вудженину майже з цїлого ще вепра без найменшого нарушеня, хотяй при тім не було жадної сторожи безпечности, що підношу для більшої слави і чести всїх громадян, котрі так щиро і совістно ратували. Крім сикавок моєї і громадскої, десь в половинї огню надоспіла сторожа огнева з Романівки і з Романового села зі своїми сикавками і угасили огонь так, що дальше при супокійнім воздусї не розширив ся. За то складаю найщирійшу подяку всїм, котрі з таким успіхом і так щиро занимали ся ратунком. — Галущинцї, дня 23-го сїчня 1898 в повітї скалатскім. — *Йоан Самбор*, машиніст.

— Неосторожність зі стрільним оружием стає дуже часто причиною сумних пригод. І так доносять нам тепер про такі два случаї: В Черницї, брідского повіта, застрілив ся дня 6-го с. м. 18-лїтний хлопець Стах, син селянина Михайла Молиньского, що неосторожно поводив ся зі стрільбою. Смерть наступила зараз. — Подібна легкодушність стала причиною нещастя в Гороxолинї, богородчаньского повіта. До місцевого господаря Христофа Кобиса приїхала дня 6-го с. м. в гостину єго своячка Мария Хачко з Лисця, з трема синами, з котрих найстарший має 22 роки, а наймолодший 13. В часї, коли господарі і гостї пішли до церкви на службу Божу, хлопцї найшли в коморі Кобиса стрільбу і гадаючи, що она не набита, почали нею бавити ся. Однако стрільба випалила в руках наймолодшого хлопця Костана Хачко, а єго 18-лїтний брат Францишок, поцїлений в лївий бік коло самого серця, упав трупом на місци.

— З пригод на зелїзницях. В Станиславові на зелїзничім двірци упав дня 5-го с. м. о год. $3^1/_2$ пополудни при пересуваню возів робітник Стан. Щепаньский на землю і погиб на місци під колесами возів. — При вїздї поїзду в Єзуполи, уставив дня 6-го с. м. незвістний виновник оси з колесами візка зелїзничого, в наслїдок чого ушкодила ся льокомотива тягарового поїзду ч. 386 та спізнив ся поїзд тягаровий та другі поїзди особові.

— Самоубийство. В Жовкви застрілив ся дня 19 с. м. о 10 годинї рано, в „Готели паньскім“ прибувший попередного дня поїздом зі Львова незнаний мужчина, в віцї від 40 до 50 лїт, високого росту, чорнявий з чорним заростом. В книзї мельдунковій записав: „Иван Мушиньский зі Львова“, однако здає ся, що то назвище видумане. При самоубийнику не найдено нїяких паперів нї вказівок, з котрих можна би сконстатувати єго ідентичність.

— Намірене убийство. В Ямници, повіта станиславівского, вкинув дня 7 с. м. Тома Шипльчак свою жінку, аби єї раз на все позбути ся, до глубокої, на пять метрів кирницї. Однако перечислив ся, бо жінку вратували люди, а він сам опинив ся у вязници станиславівского окружного суду.

— Помер у Львові дня 25-го с. м. Климентий Кравець, нотар в Золотім Потоцї, в 54-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— Бесїда про часи козацкі на Українї. Під сим заголовком вийшла в Чернівцях з друкарнї Товариства „Руска Рада“ інтересна книжка (сторін 159), в котрій незвістний автор розбирає часи козацкі з погляду— як каже— теоретично-фільософского. Єсть се дуже займаюча студия, котру годить ся прочитати кождому, хто інтересує ся більше істориєю нашого народу.

— С. Корнмана Мапа Галичини і Буковини. (Inżyniera S. Kornmana Mapa dróg bitych, żelaznych i wodnych Galicyi i Bukowiny), Львів, накладом книгарнї Г. Альтенберґа. Цїна 1 зр. 80 кр. — Під повисшим заголовком видала згадана, загально звістна львівска фірма книгарска дуже важну мапу Галичини, можна сьміло сказати, першу того рода, котра увзглядняє майже всї потреби практичного житя. Мапа сама подає далеко більше, як то повисший заголовок говорит. На мапі, нарисованій після скалї: 1 : 750.000 суть передовсїм представлені всї повіти нашого краю окремими красками, так, що на перший погляд ока можна відразу розпізнати їх обєм і границї, а в повітах побіч головних міст суть ще подані і важнїйші місцевости, місточка і села, означені картоґрафічним способом так, що відразу можна розпізнати, кілько в них більше менше жителїв. Крім того суть ще визначені місця купелеві і копальнї. Найважнїйша ціль сеї карти — дороги комунїкацийні, осягнена в повнї способом дуже визначним і через то впадаючим легко в очи. Всї зелїзницї, дво- і одношляхові, та проєктовані, всї дороги: державні, краєві, повітові і громадскі, суть визначені як найдокладнїйше, а крім того при дорогах єсть ще подана віддаль в кільометрах н. пр.: зі Львова до Камінки струмилової 41·5 кільометрів, з Камінки струм. до Радехова 29·3; з Золочева до Бродів 40·8 і т. д. Крім статистичної табельки і виказу всїх судів краєвих, окружних і повітових на самій карті, єсть ще прилучений до неї додаток статистичний, так, що під взглядом комунїкацийним можна мати як найдокладнїйші інформациї. Коли ще додамо, що карта під взглядом технічним виконана дуже красно, четко і чисто, то можна сьміло сказати, що автор і накладник зробили сею мапою велику прислугу краєви. Мапа ся стане ся цїнним підручником не лиш для всїх, що змушені їздити по краю, але і зробить велику прислугу всїляким урядам і властям в краю, а в школї може сьміло послужити при науцї статистики краю. При тім цїна мапи єсть так низькою, що кождий може єї легко набути. Мапа, без берегів паперу, єсть 86 центиметрів довга а 54 центиметрів широка.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 27 сїчня. Бувший мінїстер Людвик Тіса, помер вчера.

Будиєвицї 27 сїчня. При виборах до ради громадскої з першого круга виборчого побідили нїмецкі кандидати; Чехи здержали ся від виборів.

Берлин 27 сїчня. Пароход „Дармштадт“ з одним баталїоном нїмецкого войска, прибув вчера до Кіаочу.

Рим 27 сїчня. Урядова ґазета оголосила декрет короля, уповажняючий мінїстра війни покликати часть урльопників з кляси віку 1874.

Прага 28 сїчня. Prager Abendblatt констатує, що виклади на нїмецкім унїверситетї відбувають ся дальше, а сенат так само урядує аж до часу, коли мінїстерство прийме єго резиґнацию. Рівночасно заявляє та ґазета, що заказ ношеня відзнак студентских буде знесений, по закритю сойму, і скоро настануть спокійнїйші відносини.

отворив очи, побачив, що вже був білий день, та що ми опинили ся в якійсь оживленій улицї міста перед якимсь великим домом.

— Де ми? — питаю.

— В Брістолю — сказав Том. — Вилази скорійше.

— Пан Трелявні мешкав в якійсь гостиницї близько доків, щоби звідтам тим лекше міг доглядати робіт на шунері. Туди мусїли ми тепер іти на мою велику радість греблею попри множество кораблїв з ріжних сторін сьвіта, всїлякої величини та всїляко уладжених. На декотрих моряки співали при роботї, на инших знов лазили по линвах, котрі здалека виглядали не грубші як паутина. Хоч я через цїле своє житє проживав над морем, а всеж-таки здавало ся менї, що я тепер перший раз виджу, що то море. Запах догтю і соли був чимсь новим для мене. На передних кінцях кораблїв видїв я дуже дивні фіґури повирізувані з дерева, що наїздились вже богато по всїляких морях. До того стрічав я богато старих моряків, з обручками в ушах та з набородами позакручуваними старанно в кучери, з косами вимащеними догтем, а коли они ішли, то так якось хитали ся як корабель. Словом я так ними тїшив ся, як коли-б побачив стілько-ж королїв або владик.

А хиба-ж не мав і я пустити сь на море, в шунері, на котрім мав бути лодкар, що дає знаки свиставкою та сьпіваючі моряки з довгими косами, на море, щоби плисти до незнаного острова і шукати незнаних скарбів?!

Коли я так ще роздумував о тім щастю, дійшли ми до якоїсь великої господи і стрітили тут нашого сквайра Трелявні, убраного зовсїм як офіцир корабельний в одїж з грубого синього сукна, з усьміхненим лицем і удаючого досить добре похитливий хід мореплавцїв. Він як-раз вийшов з тої господи.

— От ви вже й тут — відозвав ся він до нас. — Доктор ще вчера приїхав з Льондону. Славно! Єсть вже при купі вся залога корабельна.

— Ах пане, — спитав я — коли-ж вже попливемо?

— Коли попливемо? — сказав він на то; — попливемо завтра!

Глава осьма.

В господї „під дальновидом“.

Коли я поснїдав, дав менї сквайр лист до „Джека Зільвера в господї під дальновидом“, та сказав менї, що знайду легко той дім, коли буду іти вздовж порту, аж побачу малу господу з великим мосяжним дальновидом на вивісцї. Вельми урадований тим, що буду мати нагоду побачити ще більше кораблїв і моряків, вийшов я на улицю та став перебирати ся поміж товпи людий, та попри вози з набором і наконець станув перед згаданою господою.

Був то зовсїм приємний і гарний льокаль. Вивіска була сьвіжо помальована, коло вікон були гарні червоні заслони, а підлога була посипана сьвіжим піском. Був то нарожний дім, на перехрестию двох улиць і відповідно до того мав два входи, так, що мимо страшенного диму з тютюну можна було у великій низькій комнатї досить добре розглянути ся.

Гостями там були по найбільшій части мореплавцї а забавляли ся так голосно, що менї аж лячно стало туди заходити.

Коли я ще чекав перед дверми, вийшов з сусїдної комнати якийсь чоловік, по котрім я зараз на перший погляд пізнав, що то довгий Джек. З лївої ноги лишив ся єму лиш коротенький кінчик а під лївим плечем мав кулю, котрою підпирав ся і при помочи котрої дуже зручно увихав ся та скакав як воробець. Він був незвичайно великого росту і сильно збудований, а лице єго було оттаке велике як шинка, блїде і звичайне але розумне і добродушне. Він був, видко, веселий бо посвистував собі, коли ходив поміж столами та жартував з гостями.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.